

man sig enstemmigt til Tanken om, at Staten, Kommunerne og Sygekasserne i Forening skulde tage dette Spørgsmaal op.

Det er et saa stort Spørgsmaal, at jeg synes, man ikke kan blive ved at skyde det fra sig. Nu er der vel, som jeg nævnedes før, ved Kuranstalten „Midtjylland“ truffet en Ordning, hvorefter den sidste Portion af en 3-aarig Bevilling paa 4 000 Kr. nu bliver tildelt denne Anstalt for det kommende Finansaar til Hjælp for ubemidlede Patienters Ophold paa Anstalten. Men det forslaaer jo ingenting, og jeg mener for øvrigt heller ikke, det er den rette Løsning. Jeg har ikke nogen særlig stor Tro til, at det betyder synderligt med fri Kur paa Anstalter, der drives som privat Forretning, og for hvis Indehavere det gælder at faa det størst mulige Udbytte af Forretningen. Det kan være en Nødhjælp, som kan være forsvarlig i Øjeblikket, og derfor er jeg glad ved, at Sagen er gaaet i Orden; men det er kun en Draabe i Havet, naar vi staar overfor det mægtige Spørgsmaal om at skaffe Hjælp til Rekonvalescenter, som maaske er kommet for tidlig ud af Sygehuset, fordi Sygehuseene maa sørge for at komme af med dem hurtigst muligt paa Grund af Pladmangel, og som saa vender tilbage til deres Hjem, hvor de slet ikke kan faa den Pleje og Pasning og Ernæring, som de skulde have, saaledes at Sygehusopholdet ret hurtig viser sig at være spildt, idet Patienterne inden ret længe er lige saa daarlige som før.

Det glæder mig ogsaa, at dette Spørgsmaal er stærkt fremme i den offentlige Diskussion i Øjeblikket. Overlæge Dr. Videbech i Viborg har saaledes skrevet adskillige Artikler derom, idet han har henledet Opmærksomheden paa, at muligvis kunde Fangelejrene ved Hald og Horserød, naar de ikke længere skal benyttes af Forsvarsministeriet, indrettes til Kuranstalter og Rekonvalescenthjem for ubemidlede. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, om en saadan Løsning er mulig; jeg nævner det kun, fordi Overlæge Videbech har vist denne Sag stor Interesse og vist Forstaaelse af, at man her staar overfor en stor Samfundsopgave, som man ikke i Længden kan skyde fra sig. Det gaar ikke an at lade uenset, at der er Tusinder af Mennesker, nervøse og andre, der lider, fordi der ikke kan skaffes dem den rette Pleje, den rette Kur, som kunde give dem Helbredelse. Det viser sig nemlig, at de Anstalter, der findes for de bedrestillede, kan opvise glimrende Resultater; ikke alene, naar det drejer sig om nervøse Mennesker, men ogsaa for mange andres Vedkommende. Det viser sig, at disse

Mennesker kan helbredes, fordi de har Raad til at yde den Betaling, som kræves for at blive indlagt paa disse Anstalter.

Jeg vil derfor ønske, at dette Spørgsmaalsnart maatte kunne blive taget op til en virkelig alvorlig og grundig Overvejelse. Jeg har flere Gange i Rigsdagen gjort mig til Talsmand for denne Sag, fordi den ligger mig alvorligt paa Sinde, og jeg ved, at der i denne Sal ogsaa er mange andre, som omfatter den med største Interesse, da det ikke kan undgaas, at man endog i sin nærmeste Kreds ser syge Mennesker, som ikke kan finde Helbredelse, fordi de ikke har Raad til at lade sig indlægge paa de Nerveklinikker, Kursteder og Anstalter, som findes. Mange Gange, naar det er fattige Mennesker, som maa ty til det offentlige om Hjælp, er denne Sparsommelighed maaske en højst tvivlsom Fordel eller rettere sagt, jeg mener, det er et Tab for Staten, at man ikke gør noget for at komme disse Mennesker til Hjælp med Kur og Pleje.

Naar jeg fremdrager denne Sag, er det ogsaa paa Foranledning af den Debat, der, som sagt, for nylig fandt Sted i Købstadforeningens Repræsentantskabsmøde om dette Spørgsmaal; der herskede der uden Hensyn til Partiopfattelse Enstemmighed om, at man maatte henstille til Staten at gaa i Spidsen for denne Sag. Jeg mener ikke, at Staten alene kan løse denne Opgave; Staten maa gaa i Spidsen, men den skal søge at faa Kommunernes Medvirken, og navnlig ogsaa de statsanerkendte Sygekassers Medvirken, saaledes at det bliver disse tre Faktorer, som i Fællesskab søger at løse denne Opgave. Jeg erkender, at det er en overordentlig stor og mægtig Opgave, men paa den anden Side vil dens Løsning indeholde et saa stort Gode for Menneskeheden, navnlig den fattige Del, at vi snarest muligt burde søge at tage Opgaven op og faa den løst paa bedste Maade.

Jeg skal med disse Udtalelser tillade mig at henstille til den højtærede Justitsminister, om han ikke maatte finde sig foranlediget til at opfylde den Henstilling, som blev vedtaget paa Købstadforeningens Repræsentantskabsmøde, om, at der snarest blev nedsat en mindre Kommission med Repræsentanter for de i dette Spørgsmaal særlig interesserede Parter: Staten, Kommunerne, Sygekasserne og Lægerne, saaledes at vi snarest muligt kunde faa et Forslag til Løsning af denne Opgave. Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister vil tage dette Spørgsmaal under den mest velvillige Overvejelse.